

ΒΑΘΕΙΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

13-03-2011

Φαντάζομαι έναν κόσμο, δίχως σύνορα,
σημαίες, τύμπανα κι εχθρούς λαούς.
Και προσπαθώ να φανταστώ, τα μάτια κλείνοντας,
πως θα 'ναι οι σχέσεις των ανθρώπων, τότε.
Κι' αναρωτιέμαι ψάχνοντας, το τώρα.
Τι μας χωρίζει, απ' τον Μωάμεθ;
τον Χριστό; τον Βούδα; τον Βουσμάνο;
Ίσως, να είναι, η πολιτική, τα σύνορα, τα κράτη,
οι θάλασσες, οι ποταμοί, τα όρη και τα κάστρα.
Πετρέλαια, εγωισμοί και των ανθρώπων πάθει.

Φαντάζομαι μια εποχή, μακριά, σε βάθος χρόνου,
που οι άνθρωποι αγκαλιαστά θα περπατούν στη γη μας,
μ' έναν τενεκεδένιο κρίκο, περασμένο στον καρπό τους.
Όλοι το ίδιο μέγεθος, το ίδιο σχήμα, έτσι, απλά, για να
δηλώνει,
ενότητα, αγάπη και να ξορκίζει τους κακούς συλλογισμούς,.
Να μάχονται στα θέατρα, όλοι οι λαοί του κόσμου,
μ' ιδέες και οράματα απλά και να νικούν αγκαλιαστά,
οι δώθε ιδέες, απ' τις κείθε, χωρίς της νίκης τους αλαλαγμούς.
Αίμα Ανθρώπων να μην χύνεται κι η πείνα να πεινάει παντού.

Κοιτώ χιλιάδες χρόνια πίσω κι αναρωτιέμαι, τάχα το γιατί,
ο άνθρωπος, με τόσο πόνο, να μην μπορεί ν' αναστηθεί.
Πάντα μες' στο φτωχό μου το μυαλό, προβάλουν τρεις αιτίες.
Ο φόβος, το εγώ, μα πιο πολύ η έλλειψη αγάπης.
Όμως, πιστεύω,
πως θα 'ρθει μια μέρα, που όλα θα 'ναι άναρχα,
θα βασιλεύει μόνο η χάρη, το πιστεύω.
Κανένας πια στον κόσμο αυτό, δεν θα διατάζει.
Μονάχη της, η μηχανή του κόσμου θα κυλάει,
σαν βάρκα, σε ήρεμα κι απάνεμα νερά.
Όλο το σύστημα στη γη, παραδεισένια,

τον άνθρωπο κι ο άνθρωπος θα υπηρετεί, λατρευτικά.

Μα τούτη η γη, δεν είναι κτήμα του ανθρώπου,
έχει και χίλια μύρια άλλα, φυτά και ζωντανά.
Κι' αυτά χωρούν στη γη, είναι δική μας και δική τους..
Και τ' άγρια; Τα φοβερά; Θα ημερώσουν, τάχα;
Βεβαίως όχι, μα θα 'χουνε κι αυτά τον χώρο τους,
για τις δικές τους ένστικτες, του ζώου τις ανάγκες.
Αχ, να μπορούσα ν' άπλωνα τα χέρια μου στον κόσμο,
για ν' αγκαλιάσω τον λευκό, τον μαύρο, τον Παπούα,
τον κίτρινο λαό, τον άλλοτε, άγριο Βουσμάνο
και να τους πω, πως τίποτα δεν έχουμε, στον κόσμο αυτό,
να μας χωρίζει.

Παρά, τον φόβο, το εγώ, την έλλειψη αγάπης.

Δικός μας ο πλανήτης γη κι όλοι είμαστε δικοί του.

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν και θα περάσουν κι άλλα,

μα θα 'ρθει μέρα, που το φως, της γνώσεις, θ' απλώσει τα φτερά
του

και θα αγκαλιάσει στοργικά, τον άνθρωπο, κι ο άνθρωπος
όλη την φύση.